

люшва буйната трѣва и тихо, нечуто за никого, ми спомнятъ пълнитъ съ радости дни на далечното дѣтинство. Но между безбройнитъ скжпи спомени по волностъ и безгрижие, единъ невеселъ споменъ, една сподавена тѣга за нѣкаква неправда, сж се запазили и до днесъ въ душата ми.

Бѣше недѣленъ день, който, още съ първата усмивка на слънцето, ни каза, че ще бѣде чуденъ, блѣстящъ. А въ такива дни полето ме притегляше още по-силно и азъ трѣгнахъ съ моя братъ къмъ него за сѣтенъ пѣтъ, за сбогомъ. Градътъ имаше празниченъ видъ. Улицитъ бѣха тихи и по-чисти отъ други пѣтъ. Камбаната биеше тържествено, което показваше, че черкова пуца слѣдъ втората литургия. Мжже, жени въ празнично облѣкло, съ весели заруменѣли лица, се задаваха на тѣлпи, и слѣдъ като се прѣскаха на малки групи, се разотиваха по домоветъ си. Ала това оживление скоро изчезна, улицитъ пакъ станаха тихи и безлюдни и камбаната прѣстана да бие. Ние забързахме пакъ къмъ конусообразния хълмъ, ъ който се биятъ вѣтроветъ отъ къмъ югозападната страна на града и отъ който полето се гледа догдѣто очи видятъ. Цѣлото поле, съ всичко разработено и засадено въ него: ниви, бостани, градини, ливади, малки горички изглеждаше отъ горѣ като раздѣлено на малки прѣградки далечъ до хоризонта, гдѣто се виждаха мъгливи очѣртания на планини. Помня и до днеска съ каква бързина се спускахме отъ стрѣмния хълмъ надолу къмъ полето, кждѣто се чувствувахме свободни господари на всичкитъ брѣмбари, цвѣтя и пеперуди. Когато навлѣзохме навжтрѣ въ зелената морава, ний чухме весели гласове на дѣца, които тичаха, викаха и си плѣскаха ржцѣтъ. Толкова дѣца, отъ разни възрасти въ полето, въ безкрайната зелена ливада бѣше явление рѣдко и твърдѣ примамливо за насъ. Гледката бѣше вълшебна. Май като че ли бѣше хвърлилъ всичката своя хубостъ тукъ — на това мѣсто само, гдѣто играеха дѣцата, чиито коси, лекичко прихванати съ най-разноцвѣтни кордели, се спущаха разкошно по рамѣната, и къситъ бѣли, сини, и червени роклички се отвѣваха леко и бавно надъ колѣнцата имъ. Бѣлитъ

шапки, захвърлени небрѣжно по трѣвата, изглеждаха като сжщински гжбички. Нѣколко млади дѣвойки играеха съ дѣцата, а други по възрастни, насѣдали по трѣвата, си говорѣха замислено и спокойно. Ние дойдохме наблизо и се спрѣхме на синора до ливадата. Малкитъ момиченца се смѣха щастливо и се спущаха съ викъ къмъ всѣки току що разпукалъ се цвѣтецъ. Азъ горѣхъ отъ желание да бѣда тамъ, но нѣщо ме спираше. Да ли това, че тѣ ми бѣха всички непознати? — Не. Азъ искахъ да отида при моитъ макове, които ми киваха съ глава, при веселия синчецъ и при засмѣнитъ маргаритки. Азъ простирахъ ржцѣтъ си къмъ тѣхъ, но не отидохъ при тѣхъ. А защо? . . . Веселиятъ смѣхъ на моитъ врѣстници ме теглѣше безумно, желанието всѣки мигъ растѣше въ грждитъ ми. Азъ чухъ, че нѣщо въ душата ми прошепна: „иди, иди вжтрѣ, играй и ти.“ Но когато протегнахъ кракъ напрѣдъ, готова да се втурна къмъ щастливитъ обитатели на чудната ливада, видѣхъ, че къмъ мене се зададоха нѣколко дѣца, които застанаха тѣкмо срѣщу мене, край синора. Отначало тѣ мълчаха и ме гледаха упорно. Но скоро тѣ избухнаха въ неудържимъ смѣхъ и като посочваха къмъ мене съ прѣстъ, шѣпнѣха нѣщо и наново избухнаха въ смѣхъ. Въ почуди, азъ се наведохъ и погледнахъ своята сива рокличка, която моята майка бѣше тѣй грижливо опрала и закрѣпила, и разбрахъ. Наистина, рокличката ми бѣше твърдѣ вѣхта и смѣшна за тия богатски дѣца. Тѣхния смѣхъ бѣше страшенъ гласъ, който ми каза: „ти неможешъ, не бива да дойдешъ при насъ“. И азъ не отидохъ. Едри сълзи се търколиха по лицето ми. Азъ извихъ назадъ съ своето братче и никога вече не видѣхъ чудната ливада. Нѣколко дена слѣдъ това напустнахъ тоя градъ. Когато слѣдъ много, много години, се завърнахъ пакъ въ него, азъ потърсихъ чудната ливада, споменътъ за която дълго врѣме пълнѣше очитъ ми съ сълзи, но не можахъ да я позная: тя наистина по нищо не се различаваше отъ другитъ, но азъ и до днесъ не мога да разбера, защо тя бѣше по-хубава отъ всичкитъ други, въ които съмъ играла.